Лист до себе довоєнного

Данило Жуковський

Привіт, маленький Даниле.

Я пишу тобі з майбутнього,
Яке ти ніколи не міг уявити.
Ти ще не знаєш, як зміниться ранок,
Як страшно буває просто прокинутись
І почути звуки, яких не повинно бути.

Ти ще думаєш, що світ незмінний,
Що завтра неодмінно буде школа,
Що можна посваритися з другом,
А потім помиритися у дворі,
Не думаючи про те, що життя коротке.

Я хочу тобі дещо сказати.
Не лякайся, якщо стане темно.
Не соромся, коли захочеться плакати.
Ти не повинен бути сильним щохвилини,
Бо навіть сильні люди втомлюються.

Одного дня ти почуєш сирени.
Ти побачиш, як дорослі замовкають,
Як у їхніх очах оселяється тривога,
Якої вони намагаються не показувати.
Ти зрозумієш, що дім — це не просто стіни,
А можливість заснути без страху.
Ти не одразу збагнеш, що відбувається.

Ти питатимеш себе, за що це все,
Чому люди змушені залишати домівки,
Чому звичайні речі стають розкішшю,
Чому дорослі не можуть повернути вчора.
Я не маю всіх відповідей, малий.

Я й досі іноді гублюся в думках.
Але хочу, щоб ти знав:
Ти не винен у тому, що почалася війна.

Ти не мусиш відповідати за чужу жорстокість.
І тобі дозволено залишатися дитиною,
Навіть коли світ навколо дорослішає від болю.

Буде час, коли доведеться їхати.
Ти сумуватимеш за знайомими вулицями,
За місцями, які здавалися звичайними,
За голосами, які хотілося чути щодня.
Ти дізнаєшся, як болить розлука,
Навіть якщо не завжди зможеш пояснити її словами.

Але, будь ласка, не відмовляйся від мрій.
Пиши. Співай. Створюй щось своє.
Нехай у твоїх піснях буде більше світла,
Ніж у тих ночах, які доведеться пережити.
Не дозволяй війні забрати в тебе
Здатність любити й бачити красу.

Ти ще не знаєш, ким станеш.
Не знаєш, скільки доріг доведеться пройти.
Та одного дня ти озирнешся назад
І зрозумієш: ти витримав багато,
Хоч ніколи не просив собі такого випробування.

Я не обіцяю, що все буде легко.
Не скажу, що всі рани зникнуть без сліду.
Проте я хочу, щоб ти пам'ятав:
Майбутнє не закінчується в день катастрофи.
Навіть після найтемнішої ночі
Людина може знову шукати світанок.

Якби я міг повернутися до тебе,
Я б просто міцно тебе обійняв.
Не став би нічого пояснювати.
Не вимагав би бути хоробрим.
Я сказав би тільки:

"Ти заслуговуєш на мирне дитинство.
Ти заслуговуєш на спокійний сон.
І навіть якщо світ навколо зруйнується,
Ти маєш право знову бути щасливим".

Твій доросліший ти.
Той, хто пам'ятає.